

NĀC

„Bet tiem, kuri Viņu uzņēma,
Viņš deva varu kļūt par
Dieva bērniem.”

(Jņ 1,12)

Nr. 6 (71)
DECEMBRIS
2012

Kurzemes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

AICINĀJUMS PIEDZIMT NO JAUNA

Piedzīvojam priecīgus Kristus Dzimšanas svētkus. To saturā ir Dieva tuvība, kas ir prieka iemesls. Evaņģēlists sv. Jānis to ir pateicis īsi: „Vārds tapa miesa un dzīvoja starp mums.” (Jņ 1,14) Dieva Vārds iemājoja mūsu vidū. Dievs atklāja savu lielo laipnību. Viņš tā tuvojās cilvēkam, ka tapa viens no mums. Tā ir mīlestības virsotne, kura pretojas cilvēka loģikas darbībai, tā nepieprasa nekādu maksu un ir nesavtīga. Bet citādi nevarēja būt. Citādi nebija iespējams mūs izvilkēt no ļaunuma un grēka bezdibeņa, lai beidzot mums, cilvēkiem, stāigājošiem tumsībā, varētu atmirzēt cerības gaismā, kas ir Kristus. „Jo Dievs tā mīlēja pasauli, ka atdeva savu viendzimušo Dēlu, lai ikviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet iemantotu mūžīgo dzīvi.” (Jņ 3,16) Betlēmes notikums savā būtībā nes cilvēkiem prieku, atjauno cerību, jo Dieva Bērns mūsu dēļ piedzima, Dēls tika dots.

Tajos laikos, kā arī šodien, liels cilvēku skaits neatpazīna jaunpiedzimušajā Bērnā praviešu solīto Mesiju. „Vārds bija pasaulē, un pasaule caur Viņu ir radusies, bet pasaule Viņu nepazīna. Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma.” (Jņ 1,10-11) Vai tas nav bēdīgi, sāpīgi?! Galu galā vairākums dzīvoja tālāk tā, it kā nekas nebūtu noticis. Valdnieku galmos rūpējās par labām attiecībām ar Romu un runāja par politiku. ”Zaheji” rūpīgi skaitīja savus grašus. ”Magdalēnas” atzina mirkļa filozofiju un teica, ka viņām arī kaut kas no dzīves pienākas. Bet Hērods, baidoties no Jaundzimušā, bez soda noslepkavoja Betlēmes apkaimes zīdaiņus un ar asiņainām nopiedumu pēdām parakstīja savas pilnvaras. Vai šodien nevaram sastapties ar līdzīgu rīcību? Tāpat kā vakar, tā arī šodien pasaule savā būtībā nav mainījusies. *Ieurbusies* savās interesēs, mūsdienu kalkulācijās, sociālajā pozīcijā, seko saviem neslavas pilnajiem priekštečiem. „Bet tiem, kuri Viņu uzņēma,

Priecīgus Kristus dzimšanas svētkus!

Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem,” (Jņ 1,12) tālāk sludina evaņģēlists. Neskatoties uz visu ļaunumu, nicinājumu un noraidījumu, kā arī to cilvēku, kuri nepieņēma Jēzu, viendzību, Betlēmes notikums nav bezjēdzīgs. Vēl ir otra daļa cilvēku, vēl ir cita pasaule – cilvēki, kuri ir jūtīgi, patiesības, taisnīguma un mīlestības izsalkušie. Pasaule ir atvērta Dievam un Viņa Vārdam. Pie šīs pasaules pieder visi tie, kas ieticēja mīlestībai un tai sekoja. Iemiesotā Vārda staru apspīdēti, viņi vājajiem kļuva vāji, iecietīgi pret neciešamajiem, jūtīgi pret ievainotajiem, bezpalīdzīgajiem, tādi, kas prot uz klausīt tos, kuros neviens neklausās, pēdējie starp

nicinātajiem. Tie ir tie, kuri ļāva sevī aizraut un uzvarēt labajam. Tie ir tie, kuri, Pestītāja maiguma apņemti, saprata, ka Viņa piedzimšanu, Betlēmes notikumu, vajag turpināt.

Kristus piedzimšana nevar beigties nākamajā dienā pēc svētku svinībām. Silītes simboliskumā, eglīšu rotājumos, aizkustinošā Ziemsvētku dziesmu izpildījumā vēl dziļāk vajadzētu atklāties un nostiprināties garīgajam, reliģiskajam un morālajam pārdzīvojumam. Jēzus, kurš nāk pie mums, negrib būt tikai viesis, bet grib pilnībā iemānot mūsu sirdis. Viņš negrib būt tikai bērniņš, bet grib mūsos augt. Kā mūžīgais Dieva Vārds, Viņš ne-

grib klusēt. Viņš grib uz mums runāt!

Tāpēc Jēzum atkal no jauna ir jāpiedzimst mūsu sirdīs: „No Dieva piedzimt, lai kļūtu par Dieva bērniem.” Kristus piedzimšana nes sevī dāvanu būt bērnam, dāvā iespēju un spēku dzīvei cilvēciskajā cieņā. Kristus dzimšana mums dod apziņu, ka varam piedzimt no jauna, varam būt citādāki, labāki cilvēki.

Tāpēc, lai šis Betlēmes notikums atdzīvojas mūsu sirdīs, mūsu domās un darbos. Ļausim, lai Dievs mūs vada. Lai mums ir drosme Viņu meklēt un pieņemt. Pieņemt Viņu nevis uz dienu, divām vai mēnesi, bet pastāvīgi. Pieņemt Viņu ticībā. Pieņemt Viņu kā cerību mūsu visdziļākajās cilvēka vēlmēs. Pieņemt

Viņu ar lielu mīlestību.

Adventa laikā gatavojamies, lai mēs varētu labi un cienīgi nosvinēt šos svētkus. Lūgšim, lai svētku žēlastības piepildītu mūsu dzīvi ar to pašu gaisotni, kas valdīja toreiz Betlēmē, kad piedzima Jēzus. Tie, kas tic un lūdzas, nekad nav palikuši vieni!

Lai šie Kristus dzimšanas svētki atnes mums gaismu, kurā ieraudzīsim sevi tādus, kādus mūs redz Dievs! Lai Viņš mums palīdz atbildēt aicinājumam – būt pilnīgiem kā mūsu debesu Tēvs ir pilnīgs (Mt 5,48). Prieka piepildītus Kristus dzimšanas svētkus!

Priesteris
Marcins Vozņaks

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp.

“Ticības gads”
turpinās

4.–5.lpp.

Sv. Mārtiņa de Porres
palīdzības māja

7.lpp.

Jaunās
grāmatas

3.lpp.

J. Salijs OP
par pestīšanu

6.lpp.

Zentai Mauriņai – 115

8.lpp.

Ziņas

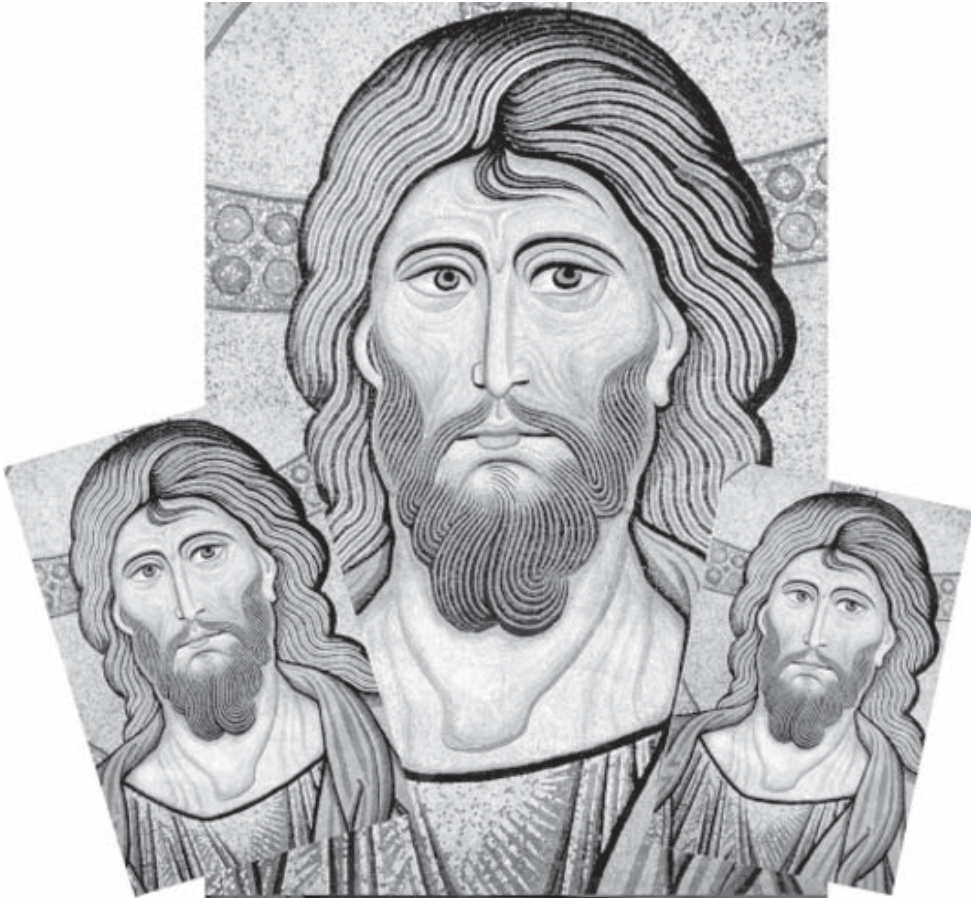

"Ticības gads" turpinās

Apliecināt un sludināt ticību

Ja atrodam kādu bagātību vai pamanām ko skaistu, vēlamies ar to dalīties, līdz ar to prieks divkāršojas. Tieši tāpat ir ar ticību, kas ir gan bagātība, gan skaistums, kas var sagādāt prieku daudziem un tieši tādēļ mēs vēlamies tajā dalīties. Eiropā, atšķirībā no ASV, ticība ir tikusi izstumta no sabiedriskās dzīves, tādējādi iespaidojot arī daudzus kristiešus, kuri ticības dzīvi ieslēdz šauri personiskajā sfērā, to neapliecinot publiski. Pāvests Benedikts XVI apgalvo: „Kristietis nevar domāt, ka ticība ir privāts fakts. (...) Ticība, tieši tāpēc, ka tā ir brīva izvēle, prasa arī sociālu atbildību par to, ka mēs ticam. Baznīca Vasarsvētkos skaidri parāda, ka ticības un drosmes dimensijas pasludināšanā ir sabiedriskas. Tā ir Svētā Gara dāvana, kas dod spēku šai misijai un stiprina mūsu ticību, to padarot patiesu un drosmīgu.” Mēs nevaram nesludināt Evaņģēliju, kā mums to prasa Kristus. Viņa mīlestība mūs mudina: „Jēzus Kristus ar Viņa mīlestību pievelk pie sevis visas paaudzes: visos laikos Viņš sasauca Baznīcu, tai uzticot Evaņģēlija pasludināšanu, ar katru reizi kā jaunu uzdevumu.” Tādēļ arī šodien ir nepieciešams, ka Baznīca ar lielāku pārliecību iesaistās jaunajā evaņģēlizācijā, lai no jauna atklātu ticības prieku un entuziasmu ticības pasludināšanā.

Ar prātu saprast ticības būtību

Dievs cilvēku ir apdāvinājis ar sirdi un prātu. Ticība nenozīmē aklu paļaušanos, jo tā ir pamatota. Ticības patiesības ir pamatotas un ticamas. Pāvests Benedikts XVI uzsver: „Ticības pamatu pazīšana ir būtiska, lai personīgi piekristu un pilnīgi pieņemtu arī ar prātu un gribu to, ko māca Baznīca.” Prāta pieeja ir vēl jo vairāk nepieciešama, jo mūsu laikmeta cilvēki apgaismības gadsimta iespaidā visu vēlas saprast: „Ticībai, vairāk nekā pagātnē, tiek uzstādīti svarīgi jautājumi, kuri rodas saistībā ar izmaiņām mentalitātē, īpaši šodien, kad racionālā pārliecība tiek reducēta uz zinātniskiem un tehnoloģiskiem sasniegumiem. Neskatoties uz to, Baznīca nekad nav baidījies parādīt, ka starp ticību un autentisku zinātni nevar būt nekādu konfliktu, tāpēc ka tās abas, pat ja pa dažādiem ceļiem – tiecas uz patiesību.” Mēs tāpat varam palīdzēt daudziem mūsdienu cilvēkiem, kas meklē patiesību, sagatavot ceļu uz ticību: „Nevaram aizmirst, ka mūsu kulturālajā kontekstā daudzas personas, pat nezinošas, kas ir ticības dāvana, patiesi meklē visdziļāko jēgu un patiesību savai eksistencei un pasaulei. Šie meklējumi ir autentisks ticības ievads tādēļ, ka tas ir ceļš, kas ved uz Dieva noslēpumu.”

Katoliskās Baznīcas Katehisma loma

Ir svarīgi iepazīt ticības būtību un vislabākais veids, protams, ir lasīt Svētos Rakstus, taču ar to vien nepietiek. Reizēm ir grūti izprast Svēto Rakstu būtību un te mums var palīdzēt Baznīca, kura jau gadsimtu gaitā ir centusies tos interpretēt Svētā Gara gaismā. Tāpēc pāvests Benedikts XVI iesaka: „Šajā gadā Katoliskās Baznīcas Katehisms var būt par patiesu atbalstu mūsu ticībai, galvenokārt tiem, kuriem ir svarīga kristiešu formācija mūsu kulturālajā kontekstā.” Viņš uzsver: „Katoliskās Baznīcas Katehisms savā struktūrā atklāj ticības attīstību, kā arī ikdienas dzīves svarīgākos jautājumus. Lapaspuse pēc lapaspuses pauž to, ka tā nav tikai teorija, bet patiesa tikšanās ar

Sirdi ticot, jūs esat attaisnoti un, atzīstot ticību ar savām lūpām, jūs esat glābti.

Lai "Ticības gads" palīdz visiem ticīgajiem iemācīties "Ticības apliecināt" no galvas un to apliecināt katru dienu kā lūgšanu, lai tā kļūtu par elpošanu, kas vienota ar ticību.

No pastorālajiem norādījumiem "Ticības gadam"

TICĪBAS APLIECĪBA

Es ticu uz Dievu, visvareno Tēvu, debesu un zemes Radītāju, un uz Jēzu Kristu, Viņa vienpiedzimušo Dēlu, mūsu Kungu, kas ir ieņemts no Svētā Gara, piedzimis no Jaunavas Marijas, cietis zem Poncija Pilāta, krustā sists, nomiris un apbedīts, nokāpis ellē, trešajā dienā augšāmcēlies no miroņiem, uzkāpis debesīs, sēž pie Dieva, visvarenā Tēva, labās rokas, no kurienes Viņš atnāks tiesāt dzīvos un mirušos. Es ticu uz Svēto Garu, svēto, katolisko Baznīcu, svēto sadraudzību, grēku piedošanu, miesas augšāmcēlšanos un mūžīgo dzīvošanu. Amen.

Personu, kas dzīvo Baznīcā. Pēc ticības apliecināšanas seko sakramentālās dzīves izskaidrojums, kurā Kristus ir klātesošs, darbojas un turpina stiprināt Baznīcu. Bez liturģijas un sakramentiem ticības apliecināšana būtu bezspēcīga, tādēļ ka pietrūktu žēlastības, kas atbalsta kristiešu ticību. Tādā pašā veidā Katehisma mācība par morālo dzīvi iegūst savu nozīmi, ja tā tiek uzlūkota saistībā ar ticību, liturģiju un lūgšanu.”

Pastāvīga atgriešanās

Ticības gads no mums katra prasa iedziļināšanos sevī, pārdomājot savu personīgo svētumu un grēcīgumu: „Ļoti svarīgi šī gada gaitā ir pārdomāt mūsu ticības vēsturi, kurā savijies gan svētums,

gan grēks. Kamēr pirmais liecina par lielo atbalstu, ko vīrieši un sievietes ir snieguši ar savas dzīves liecībām, veicinot kopienas augšanu un attīstību, otram katrā no mums vajadzētu izraisīt patiesu un pastāvīgu atgriešanās darbu, lai izjustu Tēva žēlsirdību, kurš mums visiem nāk pretī.” Skatoties uz svētajiem, kuri arī Latvijā ir bijuši ticības piemēri (kā godināmais bīskaps Sloskāns), vai arī mocekļiem, kas Latvijas vēstures traģiskākajās stundās ir izlējuši asinis, paliecot uzticīgi Kristum (kā priesteris Litaunieks), mēs labāk sapratīsim, kādā virzienā ir jāiet, lai mēs paši pieaugtu uzticībā Kristum un atjaunotu mūsu dzīvi, mūsu ģimeni un mūsu sabiedrību. Pāvests izceļ arī Jaunavas Marijas uzticību,

apustuļu, mācekļu un mocekļu ticību, konsekkrēto dzīvesveida ticības liecību, kā arī ģimeņu ticības liecību sabiedrībā.

Skatīties uz Kristu

Tikai Kristū mēs varam atrast spēku, lai paliktu Viņam uzticīgi līdz galam. Bez tā mūsu dzīvē nekas nav iespējams. Mēs vienmēr varam atgriezties, ja skatāmies uz Kristu un ja lūgšanā meklējam vienotību ar Viņu. To mūs aicina darīt arī pāvests: „Šis zemes dzīves laikā nenovērsim acis no Jēzus Kristus, kurš ir ticības avots un durvis uz piepildījumu (Ebr 12,2): Viņā var tikt remdētas cilvēka sirds ciešanas un piepildītas vēlmes. Mīlestības prieks, atbilde uz sāpju un ciešanu drāmu, spēks piedot saņemto netaisnību un dzīves uzvara nāves tukšuma priekšā – viss atrod piepildījumu Iemiesošanās noslēpumā, Viņa kļūšanā par cilvēku, Viņa dalībā mūsu cilvēciskajā vājumā, lai to pārveidotu par spēku ar savu augšāmcēlšanos. Viņā, kurš ir miris un augšāmcēlies, lai mūs izglābtu, var tikt saprasti visi tie ticības piemēri, kas ir iezīmējuši mūsu pestīšanas vēstures divtūkstoš gadus.”

Mīlestības liecība

Nav labāka veida, kā liecināt par ticību un to padarīt ticamu, kā to veikt caur patiesas mīlestības liecību. Pirmie kristieši pārliecināja sabiedrību ar saviem mīlestības darbiem. Svētīgā Māte Terēze no Kalkutas ir viens no mūsdienu piemēriem, kas liecina par Kristus mīlestību, tāpēc pāvests Benedikts XVI raksta: „Ticība bez mīlestības nenes augļus, un mīlestība bez ticības būtu jūtas nemītu šaubu iespaidā. Ticība un mīlestība pieprasa viena otru, tā kā viena ļauj otrai piepildīt savu misiju. Patiesi, daudzi kristieši atdod savas dzīves ar mīlestību tiem, kas ir vientuļi, atstumti vai izslēgti un kuriem, pirmkārt, ir vajadzīgs atbalsts tāpēc, ka tieši viņos atspoguļojas Kristus attēls. Pateicoties ticībai, tajos, kuriem ir vajadzīga mūsu palīdzība, mēs varam atpazīt augšāmcēlušos Kungu. „Visu to, ko esat darījuši vienam no maniem mazākajiem brāļiem, to esat darījuši man” (Mt 25,40): šie Viņa vārdi ir brīdinājums neaizmirst un pastāvīgs aicinājums vienmēr no jauna dod to mīlestību, ar kuru Viņš pats rūpējas par mums. Tā ir ticība, kas palīdz atpazīt Kristu un Viņa paša mīlestību, kas steidzina Viņam palīdzēt ikreiz, kad Viņš ir mūsu tuvākais mūsu dzīves ceļā.”

Prieks un krusts

Ticēt ir skaisti, un ticība atnes prieku un pārveido dzīvi, bet kristietis nevar izbēgt no krusta, kā to arī pasvītro pāvests, norādot, ka esot vienoti ar Kristu, kas ir uzvarējis nāvi, mums pietiek spēka arī nest Viņa krustu: „Kristiešu dzīve pazīst gan prieku, gan ciešanas. Cik daudz svēto ir piedzīvojuši vientuļību! Cik daudz ticīgo, arī mūsdienās, izjūt Dieva klusēšanu, lai arī tik ļoti vēlētos dzirdēt viņa mierinošo balsi! Dzīves pārbaudījumi palīdz izprast Krusta noslēpumu un piedalīties Kristus ciešanās (sal. Kol 1,24), tā ir arī ieskaņa tam priekam un cerībai, uz kuru ticība mūs ved: „Kad esmu nespējīgs, esmu spēcīgs.” (2Kor 12,10) Mēs ar pārliecību ticam, ka Jēzus Kristus ir uzvarējis ļaunumu un nāvi. Ar tādu pārliecību mēs paļaujamies uz Viņu: Viņš, kas ir mūsu vidū, uzvar ļaunā varu (Lk 11,20), un Baznīca, Viņa žēlsirdības redzamā kopiena, paliek Viņā kā zīme par galīgo izlīgšanu ar Tēvu.”

Priesteris
Andris Marija Jerumanis

Jaceks Salijs OP

Man ir jautājums par apgalvojumu: ārpus Baznīcas nav pestīšanas. Manuprāt, tas apstiprina, ka ir labie cilvēki (katoļi) un ļaunie (nekatoļi). Mūsdienīgu cilvēku vairāk interesē cits princips: katrs cilvēks, kas dzīvo godīgi, būs pestīts.

Ko nozīmē pestīšana

Lai varētu atbildēt uz šo jautājumu, vispirms jāpaskaidro – ko nozīmē pestīšana. Jūs runājat par godīgu cilvēku, tātad par tādu, kas uzticīgi pilda savus pienākumus, ir taisnīgs un laipns pret tuvākajiem, cenšas pamanīt citu cilvēku vajadzības, nemelo, nedod kukuļus, nav dzērājs un netikls. Tādam cilvēkam negadās ne vārdos, ne darbos nostāties pret tikko ieņemtu dzīvību, viņš ir gatavs drīzāk pieņemt nabadzību un vajāšanas, nekā atteikties no tā, kas pareizs. Ja kāds tā dara, tad es no sirds viņu ar to apsveicu un novēlu – lai kļūst arvien godīgāks.

Godīgums šādam cilvēkam dos daudz iekšējā prieka jau šajā dzīvē. Labums, pat ja tas prasa kaut ko no cilvēka un pat ja tā dēļ reizēm ir jācieš, sniedz cilvēkiem neparastu balvu. Kas to ir piedzīvojis, tas nevar nebrīnīties par cilvēkiem, kas nodod labumu kādu citu ieguvumu dēļ. Taču visi ieguvumi, salīdzinājumā ar šo balvu, kas saistīta ar labā darišanu, ir tikai šķietami!

Varbūt tomēr godīgums cilvēkam patiešām nodrošina mūžīgo dzīvi? Šāds pieņēmums man šķiet pilnīgā nesaskaņā ar mūsu ikdienišķo morāles pieredzi. Protī, godīgas dzīves pieredze atklāj brīnumainu godīguma paradoksus: jo vairāk daru labu, jo vairāk spēju valdīt pār savām iekārēm, skaidrāk pamanu sava godīguma trūkumus un kropļības. Protams, ir cilvēki, kas ir ļoti apmierināti ar savu godīgumu, sevi uzskatot par nevainojamiem. Taču tādā godīgumā mēs izjūtam kaut ko nepatiesu, tur trūkst zināšanas par saviem trūkumiem vai arī trūkumi tiek saskatīti tikai mazsvarīgos sīkumos – šādu godīgumu parasti saucam par farizejiskumu.

Pestīšana – Dieva dāvana

Diemžēl cilvēkam nav iespējams nebūt grēcīgam, to nevar sasniegt pat ar vislielāko morālo piepūli. Turklāt, morālā piepūle, padarot cilvēku nedaudz labāku un dodot viņam daudz iekšējā prieka un apmierinājuma, nes sev līdzīgas divas dziļas sāpes. Šīs sāpes ir veselīgas, bagātinošas, bet tomēr – sāpes, kas patiesi ir dziļas. Pirmkārt, kāda īstenota labuma dēļ no mūsu acīm nokrīt daļa miglas, bet patiesība par sevi pašu, kādu šādā veidā iegūstam, nav tā patīkamākā. Cilvēks sāk just vajadzību atbrīvoties no ļaunā

Ārpus Baznīcas nav PESTĪŠANAS

Foto no interneta

Caur sakramentiem mēs saņemam reālu pieeju pie Kristus

un atsavināt sevī visus labos spēkus, kas saņemti no Radītāja, bet kas lielā mērā mūsos ir it kā paralizēti. Šeit mēs uzduramies mūsu morālo iespēju nepārvaramai robežai: labā darišanā cilvēks reizēm var būt varonīgs, tomēr neviens no mums – pat ja ļoti dzīvi izjūt tādu vajadzību, nav spējīgs būt bezgalīgi labs.

Tas ir otrās sāpes iemesls. Cilvēks, kurš ir *sagaršojis* labumu, kādu brīdī sāk vēlēties šī labuma tīru, neskartu *garšu*, gribot piepildīt savu vēlmi it kā tieši no paša avota. Taču, kamēr manī būs jēl kāda ļauna tumsa, to izdarīt nebūs iespējams. Turklāt, cilvēks pats saviem spēkiem nevar kļūt bezgrēcīgs. Gandarījums, kas nāk no labā īstenošanas, kaut gan tik cēls, vienmēr ir it kā *saduļķots*, atvērts kaut kam lielākam, kas pārsniedz mūsu iespējas.

Teikšu atklāti: es neprotu stāstīt par pestīšanu cilvēkiem, kuri neapzinās, ka ir grēcinieki, kuros nemīt ilgas kļūt labākiem, kuri nepamana to tumsu, kuru katrs no mums nēsā sevī. Bet, ja kāds šo patiesību par sevi apzinās, tad viņš arī vienlaikus zina, ka pestīšana (pilnīga savas identitātes sasniegšana un pilnīga garīga atbrīvošana) nav sasniedzama cilvēciskiem spēkiem. Nav nekādu proporciju starp mūsu godīgumu un pestīšanu. Pestīšana var būt tikai un vienīgi kā Dieva dāvana.

Pestīšanu nevaram nopelnīt

Kristieši tic, ka Dievs patiešām cilvēkiem dod pestīšanas dāvanu. Mēs ticam, ka Jēzū Kristū šī dāvana būs

pat kaut kas bezgalīgi vairāk nekā pilnīga atbrīvošana no grēka: laiku beigās mēs kļūsim ne tikai pilnīgi bezgrēcīgi, bet kā Dieva dabas līdzdalībnieki, kā Dieva dēli, skatīsim Dievu vaigu vaigā! Tātad kristīgā ticība sludina no cilvēciskā viedokļa neticamus apsolījumus. Šie apsolījumi sāk īstenoties tad, kad cilvēks cenšas mīlēt Kristu iespējami labāk kā vien māc, pildīt Viņa baušļus un stiprināties ar Viņa Miesu.

Kā Jūs redzat, kristīgās ticības gaismā vai nu sasniegsim pestīšanu Jēzū Kristū un caur Kristu, vai nu vispār to nesasniegsim. Nav pestīšanas ārpus Kristus, jo pestīšana nav balva par mūsu labajiem darbiem. Tā ir atbrīvošana no jebkādas garīgās *paralīzes* un ir svētdarīšanas dāvana, kas pārsniedz cilvēku spējas. Pestīšana ir balva par mūsu labajiem darbiem tikai tādā nozīmē, ka šos darbus pildām Kristus pestījošā spēka ietvaros (tas nozīmē – esot svētdarīšanas žēlastības stāvoklī).

Vai es nopietni domāju par savu pestīšanu?

Lūdzu, vērsiet savu uzmanību uz to, ka Evaņģēlijā kādā vietā ir teikts par nespēju būt pestītam bez reālas vienotības ar Kristu: „Kas ticēs un taps kristīts, tas būs pestīts, bet kas neticēs, tas tiks pazudināts.” (Mk 16,16) Citā vietā Evaņģēlijā ir teikts, ka tiksīm tiesāti pēc mūsu darbiem un atkarībā no tā ieiesim mūžīgā godībā vai tiksīm atmesti (Mt 25). Nav pretrunu starp šiem abiem Svēto Rakstu fragmentiem. Cilvēciskais godīgums nevar pats par sevi

mums pietuvināt pestīšanu, mēs to varam saņemt tikai no Kristus. Bet vienlaikus netiks pestīti cilvēki, kuri dara ļaunu. Tikai godīgs cilvēks var būt pestīts, ja viņš savu godīgumu un pats sevi atvērs Kristus spēkam, tas nozīmē – viņa labos darbus aptvers žēlastības pārveidojošais spēks.

Ticības gaismā ir neapšaubāmi, ka pestīšanas un cilvēka svētdarīšanas darbu Kristus īsteno Baznīcā: tajā tiek sludināts Dieva vārds, sakramentos mēs saņemam reālu pieeju pie Kristus – Pestītāja un Euharistijā savukārt mēs varam visciešāk vienoties ar Kristu. Viņš pats liek mums aicināt uz Baznīcu visas tautas, sludināt tām Evaņģēliju un tās kristīt, īsi sakot – aicināt tās pestīšanas ceļā. Tātad, ja es nopietni domāju par savu pestīšanu, tad man nav vienalga, vai es ticu uz Jēzu Kristu, vai nē, vai esmu Baznīcā, vai ārpus tās. Tikai tiem, kas tic uz Jēzu Kristu un cenšas pildīt Viņa gribu, var sludināt priecīgo vēsti: „Pricājieties, ka jūsu vārdi ierakstīti debesīs!” (Lk 10,20)

Vai nav iespējama pestīšana ārpus Baznīcas?

Par šo tēmu nevajag pārāk daudz filozofēt. Iespējams, ka ar Baznīcas robežām ir līdzīgi kā ar dzīvinošas oāzes robežām: oāze nav norobežota no tuksneša, tā vienkārši pārstāj pastāvēt tur, kur nav dzīvības. Šajā perspektīvā Baznīca pastāvētu visur tur, kur pestījošais Kristus spēks pārveido cilvēkus, ja arī viņi paši par to nezinātu, bet Baznīcas robežu noteiktu tikai grēks – dievišķās dzīves

trūkums. Bībelē ir fragmenti, kas pieļauj šādu skatījumu. Piemēram, Atklāsmes grāmatā ir rakstīts, ka Dieva pilsētas vārti būs mūžīgi atvērti, bet tajā pašā laikā: „Un nekas aptraipīts tanī neieies: ne negantības darītājs, ne melis, bet tikai tie, kas ierakstīti Jēra dzīvības grāmatā.” (Atkl 21,27) Toties apustulis Pāvils māca, ka Kristus „ir visu cilvēku, bet sevišķi ticīgo Pestītājs,” (1Tim 4,10). Pievērsīsim uzmanību vārdiem „visu” un „sevišķi”.

Principu „ārpus Baznīcas nav pestīšanas” noteikti nedrīkst skaidrot tādā veidā, ka tas cilvēkam vairs neko nenozīmētu. Tātad mēs nedrīkstam pazaudēt ticības patiesību, ka pestīšanu cilvēks var saņemt tikai un vienīgi no Kristus. Nedrīkstam aizmirst par mūsu sūtību visām tautām: visi cilvēki ir aicināti ticībai Kristum un priekam par Viņa dāvanām, bet mūs, ticīgos, Kristus aicina Labās Vēsts tālāknodošanai. Jautājumu par to cilvēku pestīšanu, kas netic Kristum, atstāsim Dieva ziņā: Viņš noteikti ir taisnīgs un žēlsirdīgs, bet Kristus žēlastība noslēpumaini sniedzas arī ārpus redzamām Baznīcas robežām. Taču, kā to trāpīgi ir pamanījis mācītājs Bonhofers: „Jautājums par pestīšanu ārpus Baznīcas ticībai pamatā ir neizdibināms, un tāpēc tas nevar būt par daļu no doktrīnas. Pestīšana ir atpazīstama pēc Apsolījuma, bet Apsolījumu saņēma tīra Evaņģēlija sludināšana.”

Jūs savā vēstulē pieminat *garīgā rasisma* draudus kristietībā – šādi draudi pastāv, bet pietiek nedaudz palasīt evaņģēlijus, lai cilvēkam pārietu vēlme dalīt cilvēkus labajos un ļaunajos. Ir rakstīts: „Netiesājiet, lai jūs netiktu tiesāti!” (Mt 7,1) Mēs zinām arī to, ka nepietiek būt Baznīcā, lai kļūtu pestīts, jo katrs no mums (baisi par to pat iedomāties) var izniekot savu dzīvi. Lūkas evaņģēlijā ir šādi vārdi: „Bet šis kalps, kas zinādams sava kunga gribu, nebūs sagatavojies un nepildīs viņa prātu, saņems daudz sitienu. Bet kas nezinādams dara to, kas sodāms, tas saņems maz sitienu. Bet no katra, kam daudz dots, daudz arī prasīs; un kam daudz uzticēts, no tā daudz atprasīs.” (Lk 12,47-48) Un otra piebilde, man šķiet, ka pastāv viena situācija, kurā es drīkstu savam tuvākajam pateikt: „Padomā par savu pestīšanu, jo ārpus Baznīcas to neatradīsi.” Tas var notikt, ja kāds kādu zemisku iemeslu dēļ pamet Baznīcu vai to šķēļ, vai arī baidās tai pievienoties. Pēdējais koncils Konstitūcijā par Baznīcu (nr. 14) saka: „Nevarētu būt pestīti tie cilvēki, kas zina, ka Baznīca tika Dieva dibināta caur Jēzus Kristus starpniecību kā nepieciešama, bet neskatoties uz to, negribētu vai nu tai pievienoties vai arī tajā pastāvēt.”

No poļu valodas tulkojis
priesteris
Oskars Jablonskis OP

Es biju izsalcis, un jūs man devāt paēst (Mt 25,35)

Foto: Ivela Jansone
Sv. Mārtiņa de Porres portrets, kas dāvināts "Mārtiņmājai"

Svētā Mārtiņa de Porres svētkus Baznīcā svinam 3. novembrī, datumā, kad viņš piedzima Debesīm. Šis datums īpaši veidā ir nozīmīgs ļoti lielam cilvēku pulkam, kuri Mārtiņmāju Liepājā (Sv. Mārtiņa de Porres palīdzības māja) sauc par savējo. Mājai *dzīvību* dod cilvēki – gan tie, kas tur kalpo, gan tie, kuri tur ierodas, lai saņemtu palīdzību, gan tie, pateicoties kuru atbalstam, Mārtiņmāja ir varējusi *izaugt* par tādu, kāda tā ir šodien. Jau 15 gadus Liepājā ir šāda vieta, kur māmiņām ar bērniem meklēt atbalstu un palīdzību grūtā brīdī. Lasītājiem piedāvājam iepazīties ar Mārtiņmājas Debesu aizbildni un cilvēkiem, kuri šajā mājā ir piedzīvojuši Dieva rūpes un gādību.

SVĒTAIS MĀRTIŅŠ DE PORRES

Agrī dzīves gadi

Huana Mārtiņa de Porres dzīve sākās ar mazām izredzēm tajā gēdī panākumus. Viņš piedzima 1579. gadā Limā, Perū. Viņš bija Spānijas augstmaņa, karavīra Huana de Porres no Alkantaras un brīvalaista Panamas vrdzenes Annas Velaskēzas dēls. Pēc diviem gadiem piedzima Mārtiņa māsa Huana. Tēvs bija vīlis, ka bērni bija mantotāsi savas mātes tumšo ādas krāsu, nevis viņa spānisko iedegumu, tāpēc, lai gan atzina savu paternitāti, tomēr pameta bērns, atstājot tos mātes aprūpē. Ģimene dzīvoja ļoti lielā nabadzībā.

Kad Mārtiņš kļuva 8 gadu vecs, tēvs atgriezās ģimenē un nolēma apzinīgi pildīt tēva pienākumus. Vēlāk viņš arī salaulājās ar savu bērnu māti, taču turpināja dzīvot Ekvadorā, taču iņemamo amatu dēļ viņam nebija laika nodarboties ar audzināšanu. Tomēr tēva materiālā palīdzība nodrošināja ģimenei iztiku un bērniem – izglītību.

12 gadu vecumā Mārtiņš izlēma mācīties amatu pie vietējā bārdzīņa, kurš tajā laikā veica arī ārsta pienākumus. Medicīna šajā laikā aprobežojās ar dažām vienkrāšām manipulācijām. Mārtiņš savas inteliģences un neparasto dāvanu dēļ ātri apguva amatu, un daudzi slimnieki izteica vēlēšanos ārstēties pie Mārtiņa, nevis pie viņa skolotāja.

15 gadu vecumā Mārtiņa mācību laiks beidzās un viņam bija jāskā strādāt iegūtājā amatā. Ar savām prasēm Mārtiņš pilnībā varēja sev un savai mātei nodrošināt iztiku. Tācis pie līdzekļiem, viņš vēl vairāk centās palīdzēt saviem mīļajiem nabagiem.

Dominikāņu ordenis un kalpošana

Mārtiņš pieteicās darbā dominikāņu ordeņa Svētā Rožukroņa konventā Limā. Klosterī Mārtiņš veica visnetīrākos darbus, tos nešķīrojot, bet darot pēc iespējas labāk, kā pateicību Kristum par Viņa ciešanām un cilvēku pestīšanu. 24 gadu vecumā Mārtiņš saņēma Dominikāņu terciāra habitu.

Mārtiņš mīlēja Dievu vairāk par visu un savu tuvāko kā sevi pašu, īpaši viņš rūpējoties par tiem, kurus sabiedrība uzskatīja par pašiem zemākajiem – melnajiem vergiem, mulatiem un ielas bērniem.

Stāsti par Mārtiņa ķirurga un ārsta prasmēm ātri izplatījās tuvākā un tālākā apkārtnē. Vairāk ar lūgšanu spēku, nekā liekot lietā medicīnas zināšanas, viņš izārstēja cilvēkus no dažādām slimībām. Šie panākumi uzrunāja klostera brāļus un viņi lēnām sāka atkāpties no saviem rasistiskajiem aizspriedumiem, kas neļāva citas ādas krāsas cilvēkus uzņemt ordeni kā līdzvērtīgus.

Ņemot vērā Mārtiņa izcilos panākumus slimnieku aprūpē 34 gadu vecumā viņu pieņēma ordeni kā brāli līdzstrādnieku, nozīmējot par slimnieku un veco brāļu aprūpētāju. Šos pienākumus Mārtiņš veica līdz pat savai nāvei.

Reiz Mārtiņš atrada uz ielas indiāni, kurš noasiņoja no durtas brūces. Tā kā viņu nevarēja transportēt, Mārtiņš viņu ienesa klosterī. Priekšnieks, to uzzinājis, pārmeta Mārtiņam nepaklausību. „Piedodiet man manu kļūdu! Es nezinaju, ka paklausība priekšrakstiem ir svarīgāka par žēlsirdību!”– atbildeja Mārtiņš. Kopš šīs reizes priekšnieks deva Mārtiņam pilnīgu brīvību rīkoties pēc saviem ieskatiem.

Mārtiņam ļāva izdevās arī vākt ziedojumus gan klostera, gan slimnieku un nabagu vajadzībām, ko klostēris nebija spējīgs finansēt. Ik dienas no šīs naudas tika pabaroti ap 160 trūkumcietēji un ievērojamas summas izdalītas nabagiem. Mārtiņš arī nodibināja Limā patversmi bērņiem un pamestajiem bērņiem, bērnu slimnicu un patversmi kļāpojošiem suņiem un kaķiem.

Garīgā dzīve

Mārtiņš bija lūgšanas cilvēks jau pirms iestāšanās klosterī, bet tur visa viņa dzīve kļuva par lūgšanu. Veicot jebkādu darbu – slimnieku aprūpi, grīdas slaucīšanu vai arī palīdzot nabadzīgajiem, viņa domas vienmēr bija vērstas uz Dievu.

Sekojoj Ordeņa dibinātāja sv. Dominika piemēram, naktis kļuva par Mārtiņa intensīvāko lūgšanu laiku. Klosterī atradās Vissvētākās Rožukroņa Karalienes kapela, kurp Mārtiņš devās katru nakti, lai Jaunavai stāstītu, cik ļoti mīl viņas Dēlu. Viņš vienmēr uzticēja Marijai visas savas grūtības un bieži izteica lūgšanu: „Uzlūko mani un neļauj man krist grēkā.” Kā zīmi savai mīlestībai uz Jaunavu Mariju, katru rītu pirms saullēkta, Mārtiņš kāpa zvanu tornī un ar zvanu skāņām aicināja visus uz "Kunga eņģeļa" lūgšanu. No šī pienākuma viņš neatteicās pat tad, kad vecuma dēļ sāka zaudēt spēkus.

Ar tādu pašu spēku Mārtiņa sirdī Dievmātes kapelai piesaistīja Vissvētākais Sakraments. Reizēm Mārtiņš lūdzās neviena neredzēt, netraucēti uzlūkojot tabernakulu. Svētais varēja stundām ilgi atrasties monstrances priekšā lūgšanā, nekustējies kā statuja. Tajā laikā brāļi līdzstrādnieki driksteja pieņemt Komūniju tikai svētdienās, kā arī lielajos Jēzus un Marijas svētkos. Redzot Mārtiņa lielo mīlestību uz Euharistiju, priekšnieks deva atļauju viņam saņemt Komūniju arī ceturtdienās. Visa gada garumā Mārtiņš ievēroja arī ļoti stingru gavēni.

Nāve un sv. Mārtiņa de Porres godināšana

Mārtiņš mira 59 gadu vecumā pēc četras dienas ilga drudzā Limas dominikāņu brāļu Svētā Rožukroņa konventā 1639. gada 3. novembrī. Spānijas vicekaralis ieradās pie viņa nāves gultas un, nometies ceļos, lūdz viņa svētību. Uz kapa vietu Mārtiņu nesa augstas Baznīcas amatpersonas un laicīgi augstmaņi. No Mārtiņa nāca atvadīties miljīgi cilvēku pulki, jo viņš ar saviem darbiem un brīnumiem bija pazīstams plašā apkārtnē.

Pēc Mārtiņa nāves cilvēki lūdz viņa aizbildniecību, kā rezultātā notika liels skaits dažādu brīnumu. 25 gadus pēc viņa nāves tika pieņemts lēmums izņemt viņa mirstīgās atliekas no kapa. Mārtiņa ķermenis tika atrasts neskarts un tas izplatīja brīnišķīgu aromātu. Roma tika pārludināta ar vēstulēm, kurās cilvēki lūdz viņa beatifikāciju.

1763. gada 27. februārī pāvests Klements XIII ar dekrētu par tikumu varonību atzina Mārtiņu par godināmo, 1837. gada 29. oktobrī pāvests Gregors XVI viņu beatificēja – atzina par svētīgo un 1962. gada 6. maijā pāvests Jānis XXIII viņu piepulcināja svēto pulkam, kanonizējot.

Ikonogrāfijā Mārtiņš de Porres bieži attēlots kā jauns mūks – mulats ar slotu, jo viņš jebkuru darbu uzskatīja par svētdarosu un nešķīroja *tīrus* un *netīrus* darbus.

Izmantojot materiālus no interneta resursiem, sagatavoja **Sandra Preisa**

Foto: Ivela Jansone

Rekolekcijās, kas tika rīkotas par godu "Mārtiņmājas" 15. gadadienai, bērni ar baloniem sūtīja Dievam savas lūgšanas

Intervijas ar cilvēkiem, kuru dzīve ir saistīta ar sv. Mārtiņa de Porres palīdzības māju Liepājā

Priesteris Arturs Modzelevskis OP

Ar kādu domu Mārtiņmāja tika veidota?

Sākumā mums nebija skaidra koncepcija, bet tikai vispārēja nostāde, kas bija saistīta ar naudu, kuru saņēmām šīs mājas izveidē, tur kālāk – aicināt Mārtiņmājas bērns uz lūgšanu vai nē, jo baidījāmes, ka viņi aicinājumu lūgties varētu uzņemt kā noteikumu. Tomēr šaurā lokā tas izdevās, un mēs reizi nedēļā tikāmies uz kopīgu lūgšanu. Man liekas, ka tas bija ļoti labi.

Tu šim lūgšanām redzēji *augļus*? Es zināju, ka dažiem bērniem sākumā tas varēja likties aizdomīgi un viņi varēja justies neērti, jo neprata darīt, tomēr negribēja mūs aizvainot, atsakoties. Es redzēju, ka lūdzoties viņi arī bija saņēmēji un lūgšana vairs netika izpildīta citu, bet sevis dēļ. Tagad, satiekot šos bērns jau izaugušus, es redzu, ka viņiem ir pozitīva attieksme pret Baznīcu un lūgšanu, tas nav nekas svešs, ko kāds gribētu viņiem uzspiest. Domāju, ka tas viņu dzīvē nesīs *augļus*.

Kā tu tagad skaties uz savu Mārtiņmājas pieredzi no Igaunijas perspektīvas? Es redzu skaidrāk, ka cilvēki Latvijā un vēl vairāk Igaunijā neuzticas tikai gudrai runāšanai, bet vārdiem ir jābūt saistītiem ar konkrētu dzīves iecību. Ja vārdi ir kopā ar darbiem, tad ir lielāka cerība, ka vēsts tiks pieņemta. Tagad, dzīvojot Igaunijā, man neizdodas te uzskāt līdzīgu darbu, jo mūsu veidotais ģimēni, bet atklājas, ka vairāk ir vajadzīga institūcija.

Ko tavā dzīvē ir devis tas, ka biji iesaistījies Mārtiņmājas veidošanā un darbībā? Tas nebija tikai gadījums manā

skaidra Mārtiņmājas koncepcija, bet sv. Mārtiņš mums norādīja ceļu, kurā jādodas, esot šīs mājas garīgais saimnieks.

Ir pagājuši 15 gadi, kopš mājas atvēršanas, kā svētais Mārtiņš de Porres jūs ir vadījis? Sākumā šajā mājā vairāk pulcējās bērni un mēs, pieaugušie, tur kālāk – aicināt Mārtiņmājas bērns uz lūgšanu vai nē, jo baidījāmes, ka viņi aicinājumu lūgties varētu uzņemt kā noteikumu. Tomēr šaurā lokā tas izdevās, un mēs reizi nedēļā tikāmies uz kopīgu lūgšanu. Man liekas, ka tas bija ļoti labi.

Tu šim lūgšanām redzēji *augļus*? Es zināju, ka dažiem bērniem sākumā tas varēja likties aizdomīgi un viņi varēja justies neērti, jo neprata darīt, tomēr negribēja mūs aizvainot, atsakoties. Es redzēju, ka lūdzoties viņi arī bija saņēmēji un lūgšana vairs netika izpildīta citu, bet sevis dēļ. Tagad, satiekot šos bērns jau izaugušus, es redzu, ka viņiem ir pozitīva attieksme pret Baznīcu un lūgšanu, tas nav nekas svešs, ko kāds gribētu viņiem uzspiest. Domāju, ka tas viņu dzīvē nesīs *augļus*.

Kā tu tagad skaties uz savu Mārtiņmājas pieredzi no Igaunijas perspektīvas? Es redzu skaidrāk, ka cilvēki Latvijā un vēl vairāk Igaunijā neuzticas tikai gudrai runāšanai, bet vārdiem ir jābūt saistītiem ar konkrētu dzīves iecību. Ja vārdi ir kopā ar darbiem, tad ir lielāka cerība, ka vēsts tiks pieņemta. Tagad, dzīvojot Igaunijā, man neizdodas te uzskāt līdzīgu darbu, jo mūsu veidotais ģimēni, bet atklājas, ka vairāk ir vajadzīga institūcija.

Ko tavā dzīvē ir devis tas, ka biji iesaistījies Mārtiņmājas veidošanā un darbībā? Tas nebija tikai gadījums manā

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

muši, ka dosimies uz Liepāju, lai iepazītos ar Mārtiņmājas darbību.

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

"Mārtiņmājas" jaunā paaudze pirmsadventa pankūku vakarā Karostā

Zentai Mauriņai – 115

Un sākumā bija prieks...

Foto no interneta

1,14) Tā eņģelis pasludina Elizabetes vīram Zaharijam Jāņa Kristītāja piedzimšanu. Un arī Marijai eņģelis Gabriels nes prieka vēsti: „Esi sveicināta, žēlastības pilnā!” (Lk 1,28)

Prieks, ko eņģelis Marijai vēstīja, to tā satrauca, ka viņa to nevarēja paturēt sevī un Marijas sirds gaviļē, gaidot bērniņa piedzimšanu: „Un mans gars gaviļē Dievā, manā Pestītājā.” (Lk 1,47) Visi šie gaišie motīvi kā zvani šalc un saplūst piektajā – prieka motīvā, kad eņģelis nāca pie ganiem: „Un, lūk, Kunga eņģelis piestājās viņiem, un Dieva spožums apspīdēja (...) Un eņģelis viņiem sacīja: Nebīstieties, jo, lūk, es jums pasludinu lielu prieku.” (Lk 2,9-10) Vērsis un ēzēlis rāmi raudzījās brīnumā. Jāzeps salika rokas lūgšanā. Jaunava Marija staroja laimē. Viņa vēl neredzēja krusta ēnu.

Gaisma staro no Rembranta gleznām. Kristus bērniņš guļ

salmos. Kūti ir tumšs, bet no bērniņa nāk mīlīga, maiga dievišķa gaisma – tā pati, kas nabadzīgāko telpu dara bagātu, sīkāko dāvanu – skaistu. Fra Beato Andželiko gleznās visās staro prieks, bet neaizmirstami tas virmo Kristus piedzimšanā. Pazemīgā lepnumā viņš pateicās Dievam katru dienu par gaismas brīnumu.

Šī pati gaisma mirdz Čarla Dikensa stāstā – stāstā par veco skopuli Skrūdžu, kura sirdi zelts bija pārvērtis akmenī un kas nepazīna ne smaidu, ne prieku, bet Ziemsvētku zvaigzne viņu pārvērta un atdzīvināja. Dāvinot viņš kļuva liksmis. Arī Andersena pasākā par sērkokņiem blāzmo tā pati gaisma, kas Betlēmes kūti darīja gaišu. Pārslasot Zēlmas Lāgerlefas Ziemsvētku leģendas, mūsu sirds kļūst maigāka un vērigāka.

Gadu tūkstošiem šī gaisma pārmirdzējusi, un visu tautu labākie rakstnieki un mūziķi to centušies ietvert savā mākslā.

Bēthovens savā atstātībā nedzirdēja bērnu balsis, bet viņš to sejas redzēja prieku, un strauji diriģēdam neredzamu orķestri un savā raupjajā balsī pats dziedāja: „Liksma, dzidra debess meita.” Tā Bēthovens Ziemsvētku vakarā atrada Prieka himnas motīvu.

Klasiskā dziesma, ko katru gadu mēs dziedam, sākas ar klusumu. Un cik daudz klusuma Poruka dzejoli: „Balts sniedziņš snieg uz skujiņām.”

Kad fiziskās un dvēseles sāpes mani aprimušas, kad viss mani apklusis, es redzu: vecajā doktorātā Grobiņā galds klāts uz svētkiem, sveces deg sudraba lukturos, smaržo baltās hiacintes un vaskotās grīdas, spēka rauši un pīrāgi, bet par visām smaržām stiprākā ir egles sveķainā dvaša. Un visas šīs smaržas šūpojas vārdos neapraktāmā izjūtā, kuras mazais cietais kodols saucas: māja.

Jēzus bērns piedzima svešā pilsētā, tumšā kūtī. Viņa vecākiem nepiederēja nekā – tas bija lasāms viņu acīs, Marija nometās ceļos pie silītes, sīciņš neaizsargāts dusēja jaunpiedzimušais bērniņš uz kailajiem salmiem.

Caur kūts sienām un jumtu vilka ledains vējš. Marija novietoja silīti vērsu, govju un aitu tuvumā, kas neskojotās ar savu siltumu. Viņa dvesa savu elpu uz rociņām un maigajām kājiņām. Un Jēzus bērniņš priecīgi smaidīja, pasmaidīja pirmo reizi. Šis smaidis Mariju tā ielīksmoja, ka kūts likās par šauru viņas lielajai laimei. Viņa izgāja ārā. Visas takas ap tumšo kūti bija aizsnigušas – arī tās, kas veda uz cilvēku sirdīm. Tumšajās debesīs mirdzēja viena vienīga zvaigzne un tās gaismā Marija saskatīja baltus ziedus sniegā. Atgriežoties kūti ar ziedu pušķi, telpa bija pielijusi ar žilbinošu gaišumu. Kas dāvā Kristus rozēs, tas ienes mājā Jēzus bērniņa prieku.

Materiālu sagatavojsi
Maija Rolava

”Z. Mauriņas piemiņas istabu” vadītāja, izmantojot fragmentus no Zentas Mauriņas esejam ”Un sākumā bija prieks”, ”Betlēmes zvaigzne”, ”Simtu cepu kukulišu”, ”Bēthovena Ziemsvētki”

Ziņas no pasaules

Pāvests Benedikts XVI raksta Twiteri

Sākot ar 12. decembrī vismaz reizi nedēļā pāvests Benedikts XVI rakstīs interneta vietnē Twiteris īsus pamudinājumus septiņās valodās. Šis pāvesta kanāls tika atvērts 3. decembrī un pašlaik tam seko simtiem tūkstošu cilvēku. Par lielo cilvēku ieinteresētību ļoti priecājas Vatikāna preses sekretārs

pr. Federiko Lombardi SJ: „Nesmu pārsteigts par tik lielu interesi, jo pēdējās nedēļās man bieži jautāja par pāvesta klātbūtni Twiteri: kad tā sāksies, kā izskatīsies? Es zināju, ka plašsaziņas līdzekļiem pasaulē ir liela interese par šo iniciatīvu un tā tika pieņemta kā zīme pāvesta iespējām

atbildēt uz cilvēku gaidām.”

Pāvesta kanālu apmeklē ne tikai katoļi. Izmantojot Twitera iespējas, apsveikuma vārdus pāvestam Benediktam XVI ir nosūtījis Izraēlas prezidents S. Peres: „Mūsu attiecības ar Vatikānu ir labākas vēsturē, un tās var kalpot par balstu mieram visā pasaulē.”

Pāvesta Benedikta XVI oficiālā Twitera lapa internetā

Medžugorjes jautājuma izskatīšana

Francijā izdots katoļu laikraksts “La Vie” publicējis informāciju, kurā norādīts, ka decembrī pāvests Benedikts XVI saņems Starptautiskās komisijas, kas pēta šķietamās atklāsmes Medžugorjē, slēdzienu. Vatikāna preses sekretārs Federiko Lombardi SJ paziņojis, ka tas tomēr neatbilst patiesībai. Franču laikraksts neatsaucas uz kādiem konkrētiem avotiem, bet tikai uz

itāļu preses paziņojumiem šī gada februārī.

Priesteris Lombardi SJ skaidro, ka komisijai, kas darbojas pie Ticības Mācības kongregācijas, ir vajadzīgs daudz ilgāks laiks attiecīgā dokumenta sagatavošanai. Vienlaikus viņš paskaidroja, ka pirms dokumenta tiks pasniegts pāvestam Benediktam XVI, ar tā saturu jāiepazīstas un tas jāizdiskutē Ticības

Mācības kongregācijā. Neapšaubāmi, ka tieši pāvests būs tas, kurš pateiks galavārdu.

Šķietamas atklāsmes Medžugorjē sākās 1981. gada 24. jūnijā. To autentiskumu sākotnēji pētīja diecēzes komisijā, bet vēlāk citā, toreizējās Dienvidslāvijas izveidotā bīskapu komisijā, kura 1991. gadā nolēma, ka nav iespējams apstiprināt Medžugorjē notikušo pārādību pārdabisko

Bezvainīgās ieņemšanas svētki Spānijā

Visvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās ieņemšanas svētki ir vieni no svarīgākajiem svētkiem Spānijā. Kaut gan dogma par Bezvainīgo ieņemšanu visai Baznīcai tika izsludināta 1854. gadā, tomēr Bezvainīgi ieņemta (spāniski Inmaculada) ir šīs valsts aizbildne no 1760. gada 25. decembra, kad pāvests Klements XII to publiski paziņoja bullā “Quantum Ornamenti”. Spānijā ticību tam, ka Marija patiešām ir Bezvainīgi ieņemta, jau daudz agrāk pauda teologi, mākslinieki un vienkāršā tauta.

Jau 675. gadā XI sinodē Toledo pilsētā karalis Vamba tika saukts par “Marijas visšķīstākās ieņemšanas aizstāvi”. Nākamie karaļi ne tikai aizstāvēja šo ticības patiesību, bet karagājienos līdzī iņēma īpašu karogu “Inmaculadas” godam. Bija arī izveidoti bruņinieku ordeņi, kuros viens no solījumiem bija Bezvainīgās ieņemšanas aizstāvēšana.

Spānijā ir slaveni Viljalpando un 12 apkārtnes ciemu solījumi, kas publiski doti 1466. gadā. Solījumu teksts, kas saglabājies divos manuskriptos, liecina, ka iedzīvotāji apņēmās aizstāvēt un izplatīt patiesību par Bezvainīgo ieņemšanu. Toties Puente Genila Andalūzijā ir tā vieta,

Bezvainīgās ieņemšanas svētkos svinīgā procesijā tiek nestā Jaunavas Marijas figūra

kur ik gadu no 1650. gada svinīgi tiek atjaunoti līdzīgi solījumi.

Ar Jaunavas Marijas Bezvainīgās ieņemšanas svētkiem ir saistītas arī dažādas tautas tradīcijas. Piemēram, sākot ar 1745. gadu īpaši tiek atzīmēta pirmssvētku novenna, slavena ir arī lāpu procesija. Citās vietās notiek cīņas starp Bezvainīgās piekritējiem un pretiniekiem. Seviljā pēc svinīgas Svētās Mises ticīgie no katedrāles dodas pie Dievmātes statujas un kopīgi dzied “Salve Regina” (Esi sveicināta žēlsirdības Māte).

darbojas arī daži uzaicināti speciālisti.

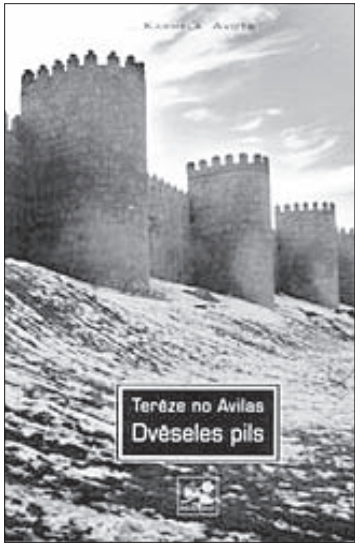
1996. gadā Ticības Mācības kongregācija skaidri norādīja, ka nedrīkst organizēt oficiālus svētceļojumus uz Medžugorji, bet tiem, kuri grib turp doties privāti vai jau tur atrodas, vajadzētu nodrošināt pastorālo aprūpi.

Pēc Vatikāna Radio un KAI materiāliem sagatavojis priesteris **Oskars Jablonskis OP**

Grāmatas

Terēze no Avilas Dvēseles pils

Mēs esam saņēmuši skaistu dāvanu. Pirmo reizi latviešu valodā iznākusi Terēzes no Avilas grāmata „Dvēseles pils”. Šo tik dziļo un bagāto darbu Svētā sarakstīja 1577.gadā vienā no pašas dibinātajiem klosteriem Toledo Spānijā. Un paveica to paklausības vārdā.

Bija pagājuši jau 15 gadi kopš, Svētā Gara vadīta, māsa Terēze reformēja Karmela ordeni, nodibinot pirmo baskāju klosteri Avilā, kam sekoja jau divdesmit nākamie. Gan klosteros, gan ārpus tiem ap svēto Terēzi pulcējās Dieva aicināti cilvēki, kuriem viņa bija kļuvusi par garīgo māti. Tādu māti, kurai rūpēja cilvēka dvēseles dzīve, un viņa bija gatava katru pavadīt līdz pat pilnīgam svētumam. Ordeņa provinciāltēvs bija pārliecināts, ka tieši viņa vislabāk spēs pastāstīt savām māsām par lūgšanu.

Svētā ķēras pie darba, balstoties uz savu nepārvērtējamo personisko pieredzi, sirdi nesot ilgās, lai katrs cilvēks iepazītu sevi kā garīgu būtni un atzītu Dieva klātbūtni savā dvēselē.

Un tā svētā Terēze iesāk ar skaistu salīdzinājumu: „Var uzskatīt, ka mūsu dvēsele ir kā dimanta vai dzidra kristāla pils, kurā tāpat kā Debesīs, ir daudz mājokļu.. un šī pils ir radīta pēc Dieva attēla.” Lūk, būtiskais! Svētā Māte saka, ka ar to pilnīgi pietiek, lai cilvēks novērtētu situācijas nopietnību. Proti, katrs ir atbildīgs par savas dvēseles bagātībām un to vērtību. Dvēseles pils galvenais iemītnieks ir pats Dievs. Pils visbrīnīgākajā istabā „starp Dievu un dvēseli norisinās ļoti noslēpumainas lietas”.

Tāpēc vajadzētu rasties jautājumam, vai mēs pazīstam savu dvēseli? Vai protam tajā ieiet kā pilī, kurā dzīvo Kungs? „Manuprāt, pils vārti ir lūgšana un apcere,” atbild svētā Terēze. Un tūlīt pat dod skaidru aprakstu arī par to, kas lūgšana nav. Cilvēks savā dvēselē ieiet caur lūgšanu, un sākas viņa iekšējās dzīves ceļš. (Te svētā Terēze atzīst, ka Dievs vada katru dvēseli īpaši.

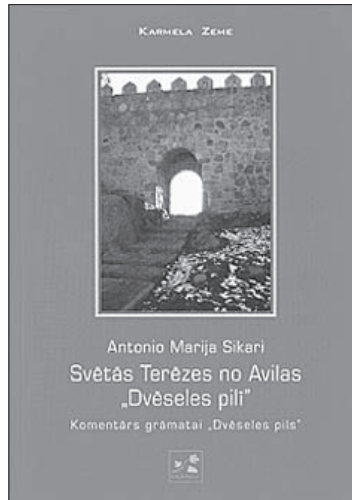
Ja vien ir ticība, tad Dievam nav šķēršļu un iespējams viss.) To aprakstot, viņa lieto apzīmējumu *mājoklis*. Mājoklis nozīmē noteiktu lūgšanas pakāpi, kā arī saskarsmes līmeni starp dvēseli un Dievu, tātad, garīgās dzīves posmu. Saskaņā ar svētās Terēzes pieredzi, tādi ir septiņi.

Pirmie mājokļi „Dvēseles pili” nozīmē sevis iepazīšanas darbu. „Šajā pasaulē nav nekā svarīgāka par pazemību”, tāds ir svētās Terēzes no Avilas visas lūgšanas dzīves pamats. Jau pašā ceļa sākumā Svētā ļauj saprast, ka visas pūles jāvirza uz to, lai cilvēka griba tiktu saskaņota ar Dieva gribu. Viņa „savas meitas” audzina tā, lai dvēsele būtu spējīga pilnīgi atdot sevi visu Dievam. Ejot no viena mājokļa uz katru nākamo, svētā Terēze apraksta daudzās jo daudzās žēlastības, kādas Dievs dāvā dvēselēm, kuras neatlaidīgi Viņu meklē. Katrā no žēlastībām Dievs atklāj Savu varenību, sniedz Savu klātbūtni un mīlestību. Mērķis ir viens, lai dvēsele pilnīgi savienotos ar Dievu mīlestībā, kļūstot viens.

Svētā Terēze arī šajā darbā uzsver, ka visa lūgšanu dzīve attīstās tikai tad, ja ikdienā tiek praktizēti tikumi. Viņa atkal un atkal atgādina, ka dzīve mīlestībā balstās vairāk tajā, lai dotu, nevis lai ņemtu. Visas īpašās Dieva žēlastības ir vērtīgas tieši tāpēc, ka mudina sevi ziedot kalpošanā Dievam un tuvākajam. Kaut arī šajā grāmatā stāsta par lielām pārdabiskām dāvanām un mistisko vienotību ar Dievu, tomēr svētā Terēze labi zināja, ka ne visas dvēseles tās saņem. Tāpēc viņa apliecina, ka visdrošākā un vēlamākā vienotība ir atteikties no savas gribas un savienot to cieši jo cieši ar Dieva gribu. Tāda vienotība sniedz uzvaru, kas ir droša. Uz jautājumu, kāda tad ir Dieva griba, Svētā dod atbildi: „No mums Kungs prasa tikai šīs divas lietas – mīlestību pret Viņu Majestāti un mīlestību pret savu tuvāko, un tās mums jācenšas iemantot. Tad, ja mēs to pilnībā īstenojam, mēs pildām Viņa gribu un tādējādi esam vienotas ar Viņu.” Un par pārbaudes akmeni svētā Terēze uzskata tuvākmīlestību, sakot: „Esiot drošas – jo vairāk jūs mīlēsiet savus tuvākos, jo lielāka būs jūsu mīlestība pret Dievu. Viņa Majestāte mūs mīl tik ļoti, ka Viņš tūkstoš veidos pavairo mūsu mīlestību pret Viņu. Par to es nešaubos.”

Svētās Terēzes no Avilas pilnīgā mīlestība ir darbīga, strādīga un starojoša. Ja Dieva mīlestība dod sirdi dziļumu, tad mīlestība pret savu tuvāko dara to tik plašu, ka tā spēj aptvert visu pasauli. Gribas sacīt, ka ikvienam, kas meklē Dievu, šis izcilais darbs „Dvēseles pils” ir īsta dārgumu krātuve, kurā viņš varēs atrast sev nepieciešamo.

Antonio Marija Sikari Komentārs grāmatai "Dvēseles pils"

Vienlaikus ir iznākusi arī tēva Antonio Marija Sikari grāmata svētās Terēzes no Avilas "Dvēseles pili" ar apakšvirsrakstu "Komentārs grāmatai „Dvēseles pils”". Tas ir pilnīgi patstāvīgs darbs, kas var kļūt par nozīmīgu literatūru ikvienam mūsdienu cilvēkam, kurš meklē atbildes uz daudziem sāpīgiem dvēseles jautājumiem. Tēva Antonio Marija darbs ļoti pietuvina svētās Terēzes personību un pārsteidzoši vienkārši paskaidro šīs lielās spēņu mistiķes garīgo mācību.

**Baskāju karmelītes
Ikšķilē**

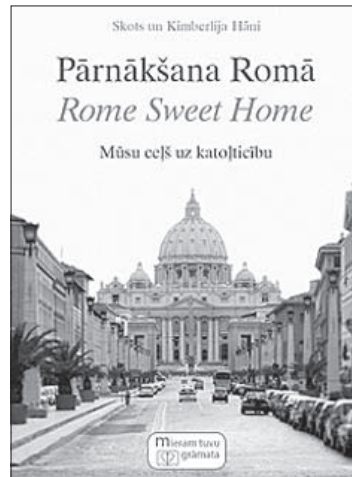
Žurnāls *Cilvēki kalnā* (decembris)

Ikmēneša žurnāls par svētajiem iznāks 12 izdevumos no 2012. gada decembra līdz 2013. gada novembrim. Žurnāla iznākšana sasaucas ar katoliskajā Baznīcā izsludināto "Ticības gadu".

Katrā numurā – pārdomas par kādu ar svētumu saistītu tematu, īsi apraksti par visiem zināmākajiem svētajiem, kurus Baznīca piemin attiecīgajā mēnesī, kā arī garāki portretējumi par apmēram septiņiem no viņiem. Visbiežāk tie būs kanonizēti Baznīcas svētie, bet būs arī citi Dieva liecinieki, kuru dzīves liecība var kalpot šodienas cilvēkiem par ticības stiprinājumu.

Skots un Kimberlija Hāni Pārnākšana Romā

Autori grāmatas ievadā raksta, ka viņu konversijas ceļš no protestantisma katolicismā aizsācies kā detektīvstāsts, kas drīz vien pārvērties šausmu stāstā, bet noslēdzas mīlas stāstā. Grāmata ir Skota un Kimberlijas liecība par to, kā viņi caur Svēto Rakstu studijām Svētā Gara vadībā soli pa solim maina savus kļūdainos pieņēmumus par Romas katolisko Baznīcu. Šis saistošais un aizkustinošais konversijas stāsts mudina katļus no jauna atklāt savas ticības bagātības. Savukārt, Hānu ģimenes liecība var palīdzēt brāļiem un māsām no protestantu draudzēm labāk iepazīt katoliskās Baznīcas mācību, bet jebkuram ieinteresētam lasītājam dziļāk izprast atšķirības starp dažādām konfesijām. Aizraujoša lasāmviela, kas neļauj lasītājam palikt vienaldzīgam, bet uzdot sev jautājumu – vai esi atvērts Dieva plānam, kas ne vienmēr var saskanēt ar tavējo?

Žaks Fešs Pēc 5 stundām es redzēju Jēzu

Vai uz nāvi notiesātais var tikt atzīts par svēto? Uz šo jautājumu lasītājs var meklēt atbildi, lasot 27 gadus vecā Žaka Feša cietumā rakstīto

dienasgrāmatu. Žaks zina par spriedumu un to, kad tas tiks izpildīts. Šis laiks viņa dzīvē ir pats vērtīgākais, jo tas ir atskaites punkts, no kura viņš uzsāk savu ceļu uz Debesīm. Tas ir Žaka atsacīšanās ceļš, kurā viņš aug ticībā, atzīstot, ka „upura svarīgums neslēpjās tajā, kas tiek upurēts, bet gan tajā, cik svarīgs mums bija tas, no kā atsakāmies.”

Kas Žaka dienasgrāmatai piešķir dziļumu un patiesumu? Viņa pilnīgi skaidrais skatiens, redzot savas nāves tuvošanos, jo šādos mirkļos nav vairs iespējams izvairīties pašam no sevis. Daniels Anžs savos komentāros grāmatas 1. daļā raksta: „Es vēlos, lai sastapšanās ar Žaku tevi inficētu ar kādu nesatricināmu garīgu pārliecību: nāve patiesībā nav nāve, bet gan aiziešana, kas dod iespēju ieraudzīt Dievu.”

Henrijs Nouvens Miļotie. Sarunājoties ar Henriju Nouvenu

Kristīgās Dzīves institūts (KDI) laidis klajā starptautiski pazīstamā teologa Henrija Nouvena (vairāk nekā četrdesmit grāmatu par garīgo dzīvi autora) pirmo izdevumu latviešu valodā. Jaunizdotā grāmata "Miļotie" ir Filipa Roderika sarunas pieraksts, kur vieglā sarunas formā tiek aplūkoti jautājumi, kas svarīgi katra cilvēka dzīvē. Rosinot pārdomas par pilnvērtīgas cilvēka dzīves integritāti, grāmatas autors runā par vienatni kā par dzīvības *avotu*. Šajā sarunā tiek aplūkoti arī tādi jautājumi kā – pārāk maz vai pārāk daudz laika, klusēšanas nozīme, aicinājuma atrašana un lūgšana.

Priesteris Andris Priede grāmatas ievadā raksta: „Henrijs Nouvens spēj tā uzrunāt savu sarunu biedru, ka to, ko sen labi zinām (vai vismaz iedomājamies par sevi zinām), uzdrošināsimies ar Dieva palīgu arī īstenot. Tas ļaus gan sev, gan citiem atklāt mīlestības piestrāvotas un pilnvērtīgas dzīves skaistumu.”

Ieva Liede

21. decembrī 19.00

Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē ZIEMSVĒTKU KONCERTS "ES SKAISTU VIETU ZINU"

Programmā Ziemsvētku dziesmas
Latvijas Nacionālās operas solistes Evitas Zālītes,
dziedātāja un komponista Marta Kristiāna Kalniņa
un Dailes teātra aktiera Arta Robežnieka izpildījumā.
Biļešu cena – Ls 3.

Lūgšanu nakts Baznīcas gadu noslēdzot

Lūgšanu nakts rīkošana jau ir kļuvusi par Katoliskās Jauniešu biedrības ikgadēju tradīciju. Tā tiek organizēta novembrī, parasti naktī pirms Visu Svēto dienas. Šis gads nebija izņēmums.

Vakars sākās ar uzrunu un iespēju klausīties mācītāja Pētera Sproģa rakstītajos vārdos, kam sekoja slavēšanas dziesmas un rožukroņa lūgšana. Pusnaktī piedalījāmies Svētās Mises svinībās priestera Mariuša Kempas vadībā. Pēc tik daudziem labiem darbiem devāmies iestiprināties ar vēlajām vakariņām. Pie agapes galda aizsākām sarunas, ko vēlāk turpinājām

Foto no interneta

jau garīgākā noskaņā. Priesteris Mariušs un tēvs Oskars OP aicināja uz pārdomām par draudzi, skaidrojot to, kas tā īsti ir un ko mums nozīmē, kā arī rosināja iesaistīties draudzes ikdienas veidošanā

un vairāk piedalīties tās darbībā.

Lūgšanu nakts bija lieliska iespēja katram individuāli vēltīt laiku sarunai ar Dievu, nedaudz atslēgties no ikdienas skriešanas, rutīnas. Tā bija iespēja bez atrunām un nožēlas vēltīt vakaru vai visu nakti tikai Dievam, kā arī uzziņāt kaut ko jaunu.

Personīgi es izbaudīju katru šīs nakts mirkli, kā arī daudz guvu no sarunas par draudzi un tās nozīmi. Šī saruna mani savā veidā iedvesmoja apņemties vēltīt vairāk laika tieši savai draudzei un tās cilvēkiem.

Katrina Īviņa

Pankūku vakars pirms Adventa

Svētais Gars ir tas, kurš mūs iedvesmo un mudina uz labiem darbiem.

Noslēdzoties liturģiskajam gadam un pietuvoties pirmajai Adventei, kopiena "Chemin Neuf" kopā ar "Mārtiņmāju" Karostā rīkoja pankūku vakaru. Zem uzsliegtajām nojumēm, kur tika ceptas pankūkas, nāca tie liepājnieki, kuri jau iepriekš zināja, jo bija saņēmuši uzaiņinājumu, vai izlasījuši par to speciāli pasākumam izdotajā avīzītē, vai vienkārši, ejot garām, ļāvās pankūku smaržas vilinājumam un iegriezās kopienas mājās pagalmā...

Nemītīgais lietus, likās, maz netraucēja tos, kuri bija ieradusies. Jo tās pāris stundas aizskrēja nemanot – sarunājoties, ēdot pankūkas un esot kopīgā sadraudzībā. Arī bērni, kuri bija stiprināti ar pankūkām un saldumiem, bija enerģijas pilni saspēlēties futbola mačā. Kāds, domājot tikai par sava izsalkuma

remdēšanu, atrada varbūt ko vairāk... Vēl kāds mazliet apjucis jaunietis varēja dalīties tajā, kas viņš ir. Vienkāršs dalīšanās prieks bagātināja mūs savstarpēji. Labāk iepazīt Karostas cilvēkus, viņu vajadzības, viņu ilgas, mammu pašai dziedību audzinot četrus, sešus un vēl vairāk bērnu. Māte Terēze ir teikusi: „Vienkārši mīlestības darbi un rūpes uztur spožu Kristus liesmu.” Tikai mīlestība darbībā var aizsniegt otra sirdi un dot cerību.

„Kāds ir iemesls šādam pasākumam?” – tāds un līdzīgi jautājumi izskanēja daudzkārt. Varbūt patiešām nav ierasts, ka mēs šeit, Latvijā, rīkojam tādus pirms Adventa pasākumus, bet tas viss norāda uz Jēzu Kristu, kuru gaidām un kura 2012. dzimšanas dienu svinēsim šajos Ziemsvētkos. Kā Vecās Derības cilvēkiem vajadzēja gatavot ceļu virs zemes gaidāmajam Mesijam, tā Jaunās Derības ticīgajiem jāgatavo ceļš Pestītājam savās

sirdīs. Fiziski Kristus dzima tikai reizi, bet garīgi Viņš vēl šodien dzimst visos labas gribas cilvēkos, kuri ir gatavi mīlestības uzņemšanai. Tātad mums ir nepieciešams Advents kā gaidīšanas laiks, kurā mēs gatavojamies šiem svētkiem ne tikai domājot par dāvanām un mājas uzpošanu, bet ielūkojamies savā sirdī, pieklustam un *piepildām savas eļļas lampas*, lai paliktu nomodā, gaidot To, kurš nāk...

Novembris nebūt nav tas gaišākais gada mēnesis no visiem aspektiem, tāpēc meklēt un atrast gaismu esam aicināti dodot. Kā Kristus deva Sevi, lai kļūtu par gaismu, kas rāda mums ceļu pie Tēva, tā arī mums, kas kalpojam, dalīšanās prieks palīdz labāk ieraudzīt vienam otru Dieva mīlestības gaismā. Māca mums otrā saskatīt Kristu, māca pašiem iet mazumā, lai kļūtu par gaismu citiem.

Antra Jāņkalna,
kopiena "Chemin Neuf"

Izstāde, kas aicina tuvojies Pirmavotam

Saules stari laužas cauri Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles torņa stikliem, apspīdot keramikas plāksnes un pie senajiem mūriem piestiprinātas gleznas, kuru autore arī ir Saule, šoreiz – māksliniece no Lietuvas.

10. novembrī Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles tornī tika atklāta jauna gleznu un objektu izstāde "Atklātais pulss. Mainīgums." Tās aizsākums meklējams aizvadītajā vasarā Jūrkalnē, kur mūziķis Igo Fomins rīkoja mākslinieku plenēru. Tajā satikās prāvests Gatis Mārtiņš Bezdelīga un māksliniece Saule Želnīte, abu radošajās sarunās dzima ideja par izstādes tapšanu, kas nu ir īstenojusies.

Atklājot izstādi, prāvests G. M. Bezdelīga savā uzrunā pievērsās Radīšanas grāmatas sākumam, kur lasām: „Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi.” Viņaprāt, visa iesākuma pamats sasauca ar atklāto izstādi, jo māksliniece savos darbos arī ir centusies atgriezties pie iesākuma, pie Radītāja, lai mēs caur viņas mākslu varētu pietuvoties pašam Pirmavotam. Prāvests izstādes atklāšanā klātesošos vedināja uz pārdomām: „Mēs dzīvojam ciņu formāta laikmetā, kur nevaram iztikt bez datora. Tā ir virtuāla, neīsta dzīve, kas nenāk par labu mūsu būtībai. Bet cilvēkam, kas ir

Dieva radīts, vienmēr ir jāatgriežas pie pirmsākuma un šī izstāde uz to aicina. Es novēlu, aplūkojot šo izstādi, sataustīt un sasmaržot pirmsākumu, tam pieglausties un iegūt mieru. Tas, ko mēs šeit redzam, ir Dieva pēdas pasaulē.”

Māksliniece Saule Želnīte uz izstādi skatās kā uz savas mākslinieciskās izaugsmes atspoguļojumu, jo tajā apskatāmi gan radošās darbības sākumā radītie mākslas darbi no 2003. gada, kas ir nedaudz agresīvi, bet vēlākie jau ir mierīgāki. Darbos izmantota ļoti dažāda faktūra, arī smiltis, nospiedumi, ko katrs mākslas baudītājs ir aicināts uztvert arī caur tausti. Krāsu un formu niansēs māksliniece aicina pievērsties ikdienišķu lietu svētumam. Keramikos akmeņu masas plāksnišu cikls ir izdedzināts ar sarežģītu, 3000 gadus vecu korejiešu-japāņu dedzināšanas tehniku. Šī tehnika ir īpaša, jo degot dabiskā veidā augstā temperatūrā izdalās glazūra, kas savā krāsā un virsmā atgādina zemi un kaltētu zāli.

Ikviens ir aicināts uzkāpt Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles tornī līdz janvārim, lai tur pavadītu laiku, apskatot, pieskaroties un pārdomājot ceļu pie savas iekšējās būtības, Dieva un dabas.

Ieva Liede

Foto: pr. G. M. Bezdelīga

Māksliniece Saule Želnīte (no labās) izstādes atklāšanā ieklausās apsvēcēju vārdos

Foto: Modris Skujins

Došanas un ņemšanas prieks atspoguļojās gan pieaugušo, gan bērnu sejās

Pasmaidīsim

Makšķernieks lielādamies saka draugiem:

– Pagājušajā svētdienā noķēru T-Ā-D-U līdaku! Kā mana roka!

– Beidz runāt muļķības! Tik spalvainu līdaku nemēdz būt!

– Ierindā stāv kareivji. Garām iet komandieris un saka:

– Tas, kurš grib braukt ravēt kartupeļus, lai pasper soli uz priekšu.

Kad divi kareivji nedroši pasper soli uz priekšu, komandieris paziņo:

– Tātad mēs trīs brauksim, bet pārējie ies ar kājām.

– Dārgais draugs, lūdzu, aizdod man 50 latus. Tikai uz vienu mēnesi.

Es jau varētu aizņemties no Ādamsona, bet viņš plēš 3 latus procentos.

– Te būs 3 lati, bet tos 50 latus aizņemies no Ādamsona.

Andriša dzimšanas dienā ciemos atnāk tante un uzdāvina nelielu dāvanīņu. Andrišs klusē.

Mamma: „Kas jāsaka tantei? Ko es saku, kad tētis algu atnes mājās?”

Andrišs: „Vai tas ir viss?”

– Uz kurieni tu dodies?

– Uz ministriju kārtību ieviest.

– Kāda tur vēl drosme?! Es tur par apkopēju strādāju.

Zaķis bēg no vilka. Kā gadās, kā ne, vilks iekrīt vilku bedrē. Zaķis nostājas pie vilku bedres malas un lamā vilku. To padarījis, zaķis lepnī dodas prom. Pusceļā tas atceras, ka aizmirsis vēl vilkam uzspļaut, tādēļ dodas atpakaļ. Nonācis pie bedres malas, tas paklūp un iekrīt pie vilka bedrē. Pārbijies tas saka vilkam: „Tu man, draugs, neticēsi, bet es atnācu tev atvainoties!”